

„Všichni měsíci do pozoru práááavě TED!“ zadula učitelka hlubokým tělocvikářským hlasem. Měsíci se na chvíli zastavili, tázavě se na Skákavou podívali, pak škodolibě vyplázli jazyk a handrkovali se dál.

Učitelka celá zrudla a už se zdálo, že drzé měsíce odpálí až do galaxie Velkého draka. Pak se ale v klidu nadechla a zamyslela se.

„Ti drzouni potřebují nějaký sport! To je jasné!“

Vzala do ruky křídu, se kterou si malé pulsarky kreslily marťanské skákací panáky, a namalovala okolo Maji tři běžecké dráhy. Vypadaly jako tři velké prstence.

Měsíci se zastavili a zvědavě okouněli.

„Vážení diváci! Máme tady náš měsíční závod! Měsíc, jenž doletí na konec dráhy jako první, vyhraje nanočásticový počítač.“

Nanočásticový počítač byl ten nejmodernější přístroj v celé galaxii. Mohli jste díky němu cestovat v časoprostoru a hrát i tu nejsložitější 6D hru z paralelní reality a kdo ho měl doma, byl za největšího frajera!

„Takže – tři, dva, jedna, start!“ pískala učitelka na svoji píšťalku.

Všichni tři měsíci se rychle rozletěli do drah, zatímco jim malé pulsarky a malé kvasarové hlasitě fandili.

„Určitě to vyhraje měsíc číslo jedna!“ – „Měsíci číslo dva, do toho!“ – „Já fandím trojce!“

Každé z trojčat makalo jako o život a soustředěně letělo ve své dráze bez jakéhokoliv lamentování či narážení. Julie nadšeně zatleskala.

„Konečně pěkně obíhají! Děkujeme moc, paní učitelko!“

„Když, paní Skákavá, víte...“ pípla nesměle Maja, „já ten nanočásticový počítač nemám. Je moc drahý.“

„Neboj se, Majo,“ podívala se na ni učitelka vesele, „tenhle závod nebude mít žádného vítěze.“

